

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Aamuseurat klo 8.30
Saara-Maria Pulkkinen

Joukkoon rakastettu. Sellaisiksi kuvaillaan tässä liikkeessä usein niitä, jotka eivät ole syntyneet herännäisyyden piiriin.

Minuakin saattaisi joku kuvailla joukkoon rakastetuksi. Olen syntynyt Varsinais-Suomessa, kaukana Pohjanmaan lakeuksista ja Savon järvimaisemista. Eksoottista ortodoksipappia, isoisäni isoisä Sergeitä lukuun ottamatta me Pulkkiset olemme pitkälti uneliaita perusluterilaisia. Ensimmäiset muistoni körttiläisyydestä ovatkin koulun uskonnontunnilta, ja ensimmäiset herättäjäjuhlatni olivat kesätoimittajan juttukeikka, josta sain palkkaa ja matkakorvausta.

Aran ensikosketuksen jälkeen olenkin sitten uponnut korviani myöten. Vuosien varrella olen saanut veisata Siionin virsiä auton takapenkillä, oopperalavalla, Paavon pirtissä ja ystävien hääjuhlassa. Olen saanut käydä kotiseuroissa ja kutsua ihmisiä omaan kotiini. Olen rakastanut ja tullut rakastetuksi.

Voisikin sanoa, että sana ”ystäväkansa” ei minulle ole sanahelinää, vaan hyvin kouriintuntuva, käytännöllinen asia. Onhan suurin osa niistä ihmisistä, joita uskallan kutsua ystävikseni, elämässäni juuri kiitos tämän herätysliikkeen. Heidän kautta olen saanut kokea sellaista välittämistä, yhteyttä ja onnea, että tuntuu kuin itse taivas olisi tullut maan päälle.

Onko minut siis rakastettu osaksi tätä körttikansaa? Siitä en ole niin varma. Nimittäin toisin kuin välillä kuulee väitettävän, herännäisliikkeeseen on hirmuisen vaikea liittyä. Tähän liikkeeseen, jossa savolainen pirttirakennus edustaa jonkinlaista myyttillistä alkukotia ja tasainen peltomaa juurevaa arjen kristillisyyttä. Tähän liikkeeseen, joka ruokkii äidinmaidollaan kuudennen polven körttejä. Liikkeeseen, jossa toistuvat samat sukunimet, paikkakunnat, talot ja perinteet.

Tästä körttiläisyydestä en löydä paikkaa itselleni, sille yleissuomalaiselle, jonka juuret ovat rajan takana ja täällä Hämeessä, jonka perheen häissä jätetään virsi väliin ja jonka suvun valokuvissa yhdeltäkään mummolta ei löydy körttihuivia. Herännäisyyden piirissä, ja erityisesti sen suuressa jokakesäisessä sukujuhlassa, tunnen itseni edelleen huutolaislapsiksi, toisen kylän kakaraksi.

Älkää ymmärtäkö minua väärin. Körttiläisyyden liepeille pääsee kyllä. Täällä herättäjäjuhlilla voi olla kuin seurakunnan kirkkokahveilla. Ja jos joku jotain kysyy, voi kuvailla itseään lähinnä-körtiksi. Herännäishenkiseksi. Ehkä vähän valuvikaiseksi. Mutta ei sentään oikeaksi körtiksi. Sellaiseen muutokseen ei kenenkään rakkaus riitä.

Se ei tietenkään estä yrittämästä. Ja minä olen yrittänyt, rakastanut itse itseäni joukkoon vaikka väkisin. Olen istunut penkkiin, liittynyt yhdistykseen ja kuuroon, esitellyt itseni uudestaan ja uudestaan. Samat kysymykset ovat toistuneet: Mitä sukua sinä olet? Oletko käynyt Aholansaaren rippikoulun vai miten olet tänne päätenyt? Mikä sinut on tänne tuonut? Miksi olet täällä?

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Näitä ovat kysyneet muut ihmiset. Omat kysymykseni ovat olleet toisen sävyisiä, syyllistävämpiä. Kuka oikein luulen olevani? Miksi olen tunkenut tänne? Miksi luulen, että minulla on oikeus olla täällä? Miksi en ole voinut jättää näitä ihmisiä rauhaan?

Sellaisia kysymyksiä olen kysynyt itseltäni kesä toisensa jälkeen juuri näillä penkeillä istuessani. Sinäkin, joka istut seurapenkissä nyt, saatat kysyä niitä itseltäsi. Ehkä nämä juhlat ovat sinulle ensimmäiset tai tuntuvat yhä ensimmäisiltä. Tai ehkä olet jo päättänyt, että nämä juhlat saavat olla viimeisesi. Ehkä olet väsynyt siihen ulkopuolisuuteen, yksinäisyyteen ja näkymättömyyteen, johon nämä juhlat joitakin meistä vuosi toisensa perään kutsuvat.

Voisin yrittää lohduttaa sinua ja minua. Vakuuttaa, että sinä olet kyllä ihan hyvä. Sinä kelpaat kyllä. Mutta me molemmat tietäisimme, että kyse on pelkästä puheesta. Sanat jäävät tyhjiksi. Oli kyse sitten körttikansaankuulumisesta tai elämästä yleensä, kelpaamisesta itselle, toisille, tai Jumalalle, pelkillä sanoilla ei päästä mihinkään. Kaikki oma kokemus haraa sanoja vastaan. Rakastettu joukkoon! Kuka tällaista rakastaisi, ja mihin joukkoon?

Voin toistella loputtomiin sitä, kuinka minä kelpaan ja minä riitän. Omaan taustaani, ominaisuuksiini tai kykyihini katsoessa en kuitenkaan löydä väitteilleni mitään perustetta.

Siksi onkin katsottava johonkin muualle. Katsottava vaikka sinne, minne körttiviisaatkin ovat neuvoneet katsomaan. Katsottava Kristukseen. Häneen kun voi luottaa, silloinkin kun omat sanamme tai toisten sanat eivät enää kannaa. Kalliissa hunajanpisarassa kehoitetaan: "Älä käännä hetkeksikään pois katsettasi Kristuksesta. Älä katso syntiä, vaan katso ensin Kristusta." Jos jokin tässä perinneliikkeessä on kaikille avointa, se on tämä viesti.

Älä siis, sinä seurapenkissä istuva, liikkeeseen ja juhlaan kelpaamaton ystäväni, katso omaa kelpaamattomuuttasi. Katso Kristusta. Keskitä katseesi häneen. Kristus, sinun pelastajasi, luo uutta täysin sinun kelpaamisestasi riippumatta. Hän ottaa sinut vastaan täysin sinun taustastasi riippumatta.

Yksi lempikohdistani Raamatussa on Jesajan kirjasta. Sitä kuulee joskus jumalanpalveluksessa siinä vaiheessa, kun pappi julistaa synninpäästön. "Näin sanoo Herra", Jesaja ensin kirjoittaa, ja jatkaa sitten: "Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun." (Jes. 43:1)

Nämä ovat enemmän kuin sanoja. Niissä kaikuu Jumalan rakkaus ja Kristuksen pelastustyö, johon voi luottaa kuin vahvimpaan kallioon. Niiden takia uskallan sanoa sinulle, sisko tai veli seurapenkissä: Älä pelkää. Ehkä sinulta kysytään, mitä teet täällä, körttien juhlissa. Tai ehkä kysyt itseltäsi, mitä teet tässä, muiden ihmisten seassa ja itse Jumalan edessä, tällaisena kelpaamattomana.

Rakas ystävä, näihin kysymyksiisi on vastaus.

Sinut on Jumala nimeltä kutsunut. Sinut on Kristus joukkoon rakastanut.